

Pěchota u nás a v cizině.

Podplukovník pěch. Václav Dusil:

Německá pěchota.

(Pokračování.)

2. Útočný boj družstva.

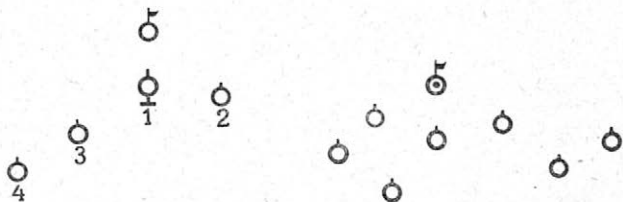
a) Rozčlenění a rozvinutí družstva.

Schützenreihe = naše družstvo v hloučcích vedle sebe.

Schützenrudel = kulometný hlouček v rojnici, střelci z pušek v hloučku zšíří

15 kroků s rozstupy a vzdálenostmi 5 kroků.

Schützenrudel:

b) Velitel družstva není vázán na žádné místo. Zpravidla je v čele. Vzdálí se dočasně k pozorování nepřítele, k průzkumu terénu a ke styku se sousely. Teprve při účinné nepřátelské palbě musí být uprostřed svých střelců. Tato volnost pohybu velitele družstva při rozčlenění má velkou důležitost, poněvadž velitel má oči obráceny více k nepříteli než dozadu.

c) Přískoky se konají s nenabitým lehkým kulometem. Před každým přískokem se schrání náboje. Jen při střelbě za pohybu je ovšem i lehký kulomet nabit. Jinak se nabíjí lehký kulomet v krytu, před zaujetím palebného stanoviště.

d) Palba.

Zahájení palby nařídí zpravidla velitel družstva (někdy velitel hloučku).

Lehké kulometry a pušky nemohou vést dlouhý boj palbou.

Snahou musí být, aby se lehké kulometry a pušky objevily co možná náhle a zahájily palbu s překvapením, aby měly v nejkratší době co nejvíce dobře mířených ran v nepříteli.

Po krátké účinné palbě zmizí lehké kulometry a pušky v plném krytu (volle Deckung) a zahájí palbu na jiném místě krytě dosažitelném, přípustí-li to terén.

Prostřelování lehkým kulometem je možné, je-li vzdálenost kulometu od mezery menší než její šířka a lehký kulomet musí být asi uprostřed mezery.

Přestřelování lehkým kulometem je přípustné jen se značně vyvýšených bodů, jsou-li puškoví střelci přímo před kulometem.

e) Potvrzení udaného cíle. Střelec z lehkého kulometu nepotvrzuje označení cíle slovem „vidím“, nýbrž doplní údaje o cíli dalšími podrobnostmi. Příklad: Velitel družstva: „Směr — světlá hromada kamení — prst vpravo kulomet.“ Střelec potvrdí takto: „Asi 100 m za ním světlezelený keř“, anebo „U toho kulometu šedý dým“.

f) Palba na vzdálené cíle a na cíle méně viditelné.

Nevidí-li kulometný střelec cíl, zalehne ke kulometu velitel družstva (má dalekohled), střílí sám několika dávkami na cíl zjištěný dalekohledem, aby tak ukázal střelci, kde cíl je. Pak pokračuje střelec v palbě sám.

g) Změna stanoviště lehkého kulometu. Jakmile je lehký kulomet nepřítelem zjištěn a silně postřelován, změní podle možnosti svoje palebné stanoviště. Přesun musí být ovšem krytý nebo skrytý.

h) Vniknutí do nepřátelského postavení (Einbruch).

Palbu a úder řídí velitel družstva z různých směrů, aby tak roztrávil palbu nepříteli a usnadnil střelcům vniknutí.

Velitel družstva vede zpravidla puškové střelce (Schützetrupp).

Lehké kulometry střelí na místo vyhledané k vniknutí. Tím nutí nepříteli do krytu.

Puškoví střelci (úderníci) se propracují co nejdříve. Se vztyčeným bodákem vniknou všichni najednou s pokřikem „hurá“ do nepřátelského postavení. Bojem zblízka odstraní poslední odporce.

Na nepříteli v zákopu vrhnou napřed vojíní k tomu určení ruční granáty, pak teprve následuje skok do zákopu.

Lehké kulometry následují hned za úderníky.

Vzdálenost pro vniknutí je 100—200 m.

3. Útočný boj čety a roty.

a) Zajištění za pochodu a rozčlenění.

Bylo již řečeno, že jsou předem nařízena určitá pořadí pohotovosti k boji. Při zajištěném pochodu je velitel čety a roty zpravidla vpředu. Také po rozčlenění je daleko před svou jednotkou, aby viděl nepříteli a terén. Dozadu dá tedy podle situace a potřeby znamení pro „další vyšší pohotovost k boji“ (nächsthohere Gefechtsbereitschaft). Provedení nařídí nejstarší velitel družstva (čety).

Tvary při rozčlenění jsou obdobné s našimi. Velitelé čelních čet vyšlou na 200 až 400 m kupředu zajišťovací hlídky (Sicherer) bez ohledu na bojový průzkum.

b) Útok ve střetném boji.

Při srážce s nepříteli přejde se z pochodového proudu nebo z rozčleněných tvarů ihned do tvarů útočných.

Velitel čety jde s čelními družstvy, aby byl v cíli mezi prvními a mohl četu řídit v novém terénu do dalšího boje. Také velitel roty je v čelním sledu.

Vedení boje je totéž jako při každém jiném útoku.

c) Útok z východiště.

Zaujímání východiště je zajištěno vpředu v četě družstvem, v rotě četou. Mimo to je poskytnuta ochrana těžkými zbraněmi pěchoty a dělostřelectvem.

Rozkaz velitele roty pro zaujetí východiště je velmi podrobný. Velitel roty udává velitěm čet mimo jiné též pásma útočná, tedy rozhraní mezi četami ve východišti a za útoku na první cíl, hlavně pro průzkum a zajištění.¹⁾

Zaujímání východiště musí zůstat nepříteli utajeno.

d) Útočné pásmo roty je 200—400 m široké.²⁾

e) Sestava. Jak velitel roty, tak i velitel čety si vyřadí vždy zálohu.³⁾ Je-li situace nejasná, uskupí velitel roty (čety) svou jednotku s počátku zpravidla tak, že dá jen jednu čet (družstvo) do čelního sledu, aby měl velkou manévrovací možnost.

Někdy nařídí velitel roty mezeru mezi četami čelního sledu. Příklad rozkazu: „Až do zdolání těžkého kulometu v předpolí (t. j. mezi nepřátelským obranným postavením a útočником) nechá 2. četa od 1. čety mezeru asi 150 m.“

f) Palba. Řízení palby velitelem čety v boji je pro šířku a hloubku čety nemožné. Proto zasáhne velitel čety jen tehdy, zjistí-li, že družstvo nejsou dodržovány úkoly.⁴⁾

Velitel roty má vliv na manévr palbou v rotě přidělenými těžkými zbraněmi. Má-li rota hlavní nápor, žádá velitel roty přímo od velitele čety lehkých minometů (pěchotních děl) podporu palbou, i když mu nejsou minometry přiděleny. Totéž se často stane při spolupráci s dělostřelectvem, je-li velitel baterie blízko velitele roty. Nežádá tedy podporu prostřednictvím velitele praporu, nýbrž přímo, aby dostal podporu co nejdříve.

K zdůraznění náporu tvoří někdy velitel čety ze svých kulometů skupení.

g) Vnik do nepřátelského postavení a průlom, zásady.

Propracovat se co nejdále bez palby.

Lehké a těžké kulometry podporují palbou potud, pokud to připouští terén; pak spěchají za pěchotou. Není-li podpora až do okamžiku vniku možná, jdou lehké kulometry s úderníky.

Hned po vniku se musí četa uspořádat a podle situace buď okamžitě dále pronikat anebo pronikat teprve za podpory lehkých a těžkých kulometů, nebo zůstat na místě připravena k odrazení nepřátelských protiútoků.

Útok na nepřátelská blízká hnízda odporu zdaří se nejlépe překvapujícím a rychlým úderem, na vzdálenější hnízda teprve za podpory těžkých kulometů a pěchotních děl.

Hlavní nápor se vede v místo nejslabšího odporu. Velitel roty hlásí toto místo slabého odporu veliteli praporu, aby i on tam řídil svou zálohu.

Četa čelního sledu proniká přímo dále, i když jsou v boku nezdolaná nepřátelská hnízda. Předčasné vybočení ze směru zeslabuje úspěch.

Na jednotlivá hnízda odporu se útočí zpravidla obchvatem. Kulometný hlouček střílí přímo, úderníci obchvacují.

Každé slabiny nepřítel třeba ihned využít (na př. zeslabení nepřátelské dělové palby).

Zádné dlouhé zdržování čelního sledu prohlídkou úkrytů.

Být vždy připraven na nepřátelský protiútok.

OPL. obstarají zálohy. Roty prvního sledu se věnují výhradně pozemnímu nepříteli.

1) P-I-2, 685: Velitel roty udá četám cíle nebo směr.

2) Naše rota má o jednu čet více a má šířku v útoku ve volném terénu 300—400 metrů, v lese nebo v noci 200 m.

3) P-I-2, 198: Zálohu má každý velitel, počínaje velitelem roty a samostatně čety.

4) P-I-2, 634: Velitel čety řídí palbu čety po celou dobu boje.

Podniká-li nepřátelská pěchota protiútok spolu s tanky, je třeba udržet dosaženou čáru a řídit palbu pěchoty hlavně na nepřátelskou pěchotu, neboť ta je nejnebezpečnějším nepřítelem(!).

4. Útok pěšího praporu.

a) Šířka pásma, cíl a sestava.

Šířka útočného pásma praporu je 400—1000 m (měřeno v cíli).

Útočným cílem je zpravidla nepřátelské dělostřelectvo. V praporu se však udávají cíle jen tak daleko, kam je v terénu vidět a kam až mohou účinně působit těžké pěchotní zbraně.

V situaci nevyjasněné, nebo je-li prapor na křídle, dá velitel praporu do prvního sledu obyčejně jen jednu pěší rotu.

b) Rozkazy. V rámci praporu se nařizuje odděleně zaujetí východiště a útok. Rozkaz pro zaujetí východiště má však obsahovat co nejvíce nařízení, týkajících se provedení útoku, aby pak mohl být rozkaz pro útok co nejkratší.

V rozkaze pro útok nařizuje velitel praporu mimo jiné též využití krytů a skrytů, mezery mezi jednotkami v otevřeném terénu, aby mohly těžké kulomety prostřelovat.

c) Těžké zbraně pěchoty.

Těžké kulomety mají střílet zpravidla nepřímou střelbou ze skrytých stanovišť.

Protitankové kanony mají být tak daleko od sebe vzdáleny, aby se mohly navzájem podporovat, a mají být přímo v řadách pěchoty, aby mohly plnit svou úlohu, t. j. ochranu pěchoty proti útočné vozbě.

Je-li za útoku použito útočné vozby, musí všechny těžké zbraně umlčovat především nepřátelské protitankové zbraně.

d) Dělostřelectvo je buď přiděleno (angewiesen) nebo podřízeno (unterstellt) pěchotě, zpravidla jen veliteli pěšího pluku, a to v síle oddílu nebo baterie. Další přidělení nebo podřízení menším jednotkám se koná jen ve výjimečných případech. Aby však byly požadavky velitele praporu dělostřelectvem rychle vyřízeny, oznamuje velitel pěšího pluku veliteli praporu, kde je nejbližší dělostřelectká pozorovatelná, aby mohl velitel praporu žádat o podporu přímo. Příklad: Velitel pluku nařizuje v svém rozkaze: „Pozorovatelná pravé (2) baterie je tam (ukáže výšinu 305). Požadavky tamtéž.“ Stejným způsobem to oznámí velitel praporu velitelům pěších rot.

Snahou velitele dělostřelectva musí být účinně postřelovat nepřátelské dělostřelectvo ještě před vyražením pěchoty k útoku. Obránce bude mít zpravidla většinu svých zbraní umístěnu skrytě a zahájí jimi palbu teprve tehdy, když útočník vyrazí k útoku pěchotou. Zvlášť bude nesnadné zjistití palebná postavení nepřátelského dělostřelectva, takže umlčování nepřátelského dělostřelectva bude ve větším měřítku možné teprve během útoku podle toho, jak budou zjišťována palebná postavení. Proto musí být většina baterií připravena (aniž tyto baterie omezují svou dosavadní palebnou činnost), aby mohly okamžitě vzít pod palbu nepřátelské dělostřelectvo, které bylo dosud skryto a mlčelo. Naopak by bylo plýtvání střelivem, kdyby vlastní dělostřelectvo střílelo ještě před vyražením pěchoty na prostory nebo na body, jichž obsazení nepřítelem nebylo úplně spolehlivě zjištěno. Není-li tedy zjištěno, že nepřátelské dělostřelectvo skutečně je v určitých místech v palebném postavení a nelze-li očekávat úspěšné umlčování nepřátelského dělostřelectva, zasadí se gros dělostřelectva od prvopočátku, tedy již během zaujímání východiště, proti pěchotě.

Systematická dělostřelectká příprava není ani v předpisech ani v pomůckách popsána. Ačkoliv je zdůrazňována spolupráce pěchoty s dělostřelectvem, nedaří se předpisu a tím méně pomůckám této spolupráce skutečně dosáhnout, poněvadž není společného rozvrhu paleb.

e) Spojení.

Telefonního spojení se obvykle neuvádí při útoku zahájeném z pochodu. Naopak při útoku z připraveného východiště musí být i telefonní spojení. Často má nejen velitel praporu, ale i záložní rota přímé telefonní spojení s velitelem oné roty prvního sledu, která má hlavní nápor.

Nehodlá-li velitel praporu v útoku použít telefonního spojení, rozdělí pojiťka čelním rotám na př. takto: „K 5. rotě radiotelefon (Funksprechverbindung), k 6. rotě spojovací psi.“

f) Útok v noci.

Noční podniky se konají zpravidla jen na omezené cíle v rámci praporu.

Východiště co nejbližší nepříteli. Příchod do východiště po četách, zřídka po rotách.

Rozvinutí lineární, muž od muže na 1 krok.

V četě všechny lehké kulomety vpředu, 1 družstvo zálohou (bez lehkého kulometu) za středem; je-li četa na křídle, pak za křídlem.

V noci obvykle žádní patrači před frontou. Předčasně prozrazují a sami jsou ohroženi vlastními čelními četami.

Spojení záloh kupředu hustým řetězem spojek.

Velitelé rot hned za čelními četami.

Těžké kulomety hned za čelním sledem.

Pušky nabity, avšak náboj není zatím vsunut do nábojní komory.

Bodák je vztyčen.

Vyrazení přesně v udanou dobu, směr podle kompasu.

Občas zastávky (po 2—3 min. nebo na výšinách), aby nenastal nepořádek.

Zvedat vysoko nohy při postupu (Storhschritt), aby se zabránilo hluku.

Vystřelí-li nepřítel osvětlovací raketu, všecko k zemi.

Při srážce s nepřítelím bez „hurá“ na bodák.

Zahájí-li za postupu nepřítel náhle palbu, nesmí nikdo zalehnout, nýbrž postupuje všechno rychle vpřed. Lehne-li si voják a hledá-li kryt, vážne noční útok, jsou zbytečné ztráty, útok se nezdaří.

Jen překvapením a bezohledným postupem lze skončit noční útok se zdarem.

Po dosažení cíle zařídí se ihned k obraně v noci (zajištění, průzkumné hlídky, těžké kulomety do čelního sledu).

Za svítání provést uclnění do šířky a hloubky pro boj za dne.

g) Přejít z útoku do obrany.

Učlenit do hloubky, zakopat.

Upravit rozvrh paleb.

Organisovat pozorování a zpravodajskou službu.

5. Pronásledování. Zásady.

Účelem pronásledování je zničit nepřítele.

Za pronásledování je snahou rozšiřovat úspěch obchvatnými akcemi záloh nebo překřídlením.

Hlavní nápor tam, kde nepřítel nejvíce povoluje. Tam řídit tlak pěchotou, většinu paleb a zasazení rychlých jednotek.

Při pronásledování je odvaha na místě.

Všichni velitelé jsou co nejdále vpředu.

Všechny těžké pěchotní zbraně zasadit co nejdále vpředu. Nebát se přímé střelby třeba bez krytů i skrytů. Rotám prvního sledu přidělit těžké kulomety.

Nikdy nečekat na rozkazy. Využít samostatně a vždy příležitosti k pronikání, bez ohledu na sousedy.

Nebát se zasadit — třeba předčasně — zálohu.

Nechtit zdolat odporu přímým útokem, nýbrž překřídlením.

Jen opatrně zasadit pojítka. Použití co nejvíce bezdrátových pojítek.

Za nočního úderu dát do čelního sledu, zvláště k boji v osadách, těžké kulometry, po případě i děla.

Bočný postřel nepřitelem nesmí zdržovat postupující pěchotu. Nepřátelské zbraně střílející do boku vyřadit soustředěnou palbou vlastního dělostřelectva a těžkých zbraní pěchotních.

Jednotky prvního sledu nesmějí vybočovat z původního směru k obchvatu nepřitele, poněvadž útočník tím odhaluje sám svůj bok. Obchvat provádějí zálohy.

Zálohy jsou blízko za prvním sledem.

Při pronásledování jsou udávány cíle vzdálenější než pro útok, a to často jen podle mapy.

VI. Obranný boj pěchoty (Abwehr).

1. Zásady obranného boje.⁵⁾

Účelu obranného boje je dosaženo, vnutí-li obránce nepříteli určitou činnost. Příklad: Obránce chce, aby nepřítel hledal rozhodnutí v přímém útoku. Nepřítel se rozhoduje skutečně k přímému útoku. Anebo: Obránce chce, aby nepřítel nyní neútočil a vyčkal posil. Nepřítel tak činí.

Základním požadavkem v obranném boji je zastírání vojsk, zbraní, technických prací a materiálu všech druhů proti pozemnímu a vzdušnému pozorování. Opatření proti leteckému pozorování musí být konána do důsledku.

Použití klamných staveb a záměnných stanovišť těžkých zbraní je v obranném boji zásadním požadavkem.

K zběžnému zařízení pluku k obrannému boji je třeba ve výhodném terénu nejméně dvou hodin. K obrannému boji v opevněném postavení je třeba nepoměrně více času.

Palebná síla obranného postavení nesmí být zeslabena vyřazením příliš značných záloh.

2. Obrana (Verteidigung).⁶⁾

Nejdůležitější částí obranného postavení je hlavní postavení (Hauptkampffeld). V hlavním postavení jsou podle pevného plánu rozmístěny do velké hloubky a porůznu roztroušeny ohniska odporu, kulometná hnízda a těžké pěchotní zbraně tak, aby se mohly navzájem podporovat. Nejpřednější obranná hnízda v hlavním postavení tvoří pásmo hlavního odporu — Hauptkampflinie (HKL.). Nepřítel má být zastaven nejpozději palbou všech zbraní této HKL. Pásmo hlavního odporu má být co nejdéle skryto pozorování a postřelu nepřátelskými zbraněmi. Je-li svah převrácený k nepříteli příliš vystaven pozorování a není-li naděje, že by bylo lze trvale čelit nepřátelským zbraním na viditelné ploše, volí se s oblibou HKL. na svahu odvráceném od nepřitele (Hinterhangstellung).

Před každým hlavním postavením jsou do vzdálenosti nejvýše 3 km bojové přední strážě, které jsou stavěny buď rotami pásma hlavního odporu nebo jsou na bojových předních strážích celé záložní roty. Někdy bývá před bojovými předními strážemi ještě předsunuté postavení, jsou-li před frontou bojových předních stráží důležité pozorovatelný.

3. Obrana družstva — zásady.⁷⁾

Každé družstvo zjistí, připraví a vybuduje několik záměnných stanovišť pro lehký kulomet, asi na 50 m od sebe tak, aby bylo lze přesunout se skrytě.

⁵⁾ Zásady jsou všeobecně tytéž jako v jiných armádách. Uvádím proto jen zvláště zdůrazňované.

⁶⁾ Zde jen ve výtahu. Všeobecně popsáno v článku plk. pěch. Fr. Vávry, VR. čís. 4 a 5/1937.

⁷⁾ Není uvedeno, co se shoduje se zásadami P-I-2.

Kvapí-li čas, vybuduje si družstvo alespoň záhraby a nablízku pak provisorní díry pro kryt, kde mužstvo dle až do zasazení.

Postup technických prací: Nápadná místa neobsazovat, Záhraby a zákopy budovat nenápadně; žádné ostré hrany. Žádné stavby, které vrhají stín. Pohyby při stavbě omezit na nejmenší míru. Materiál k zastírání připravit ještě před začátkem prací. Při zastírání brát drn od mezí, pod křovím, aby letec nemohl zjistit žádné čerstvé plochy v poli, louce. Při nálezu nepřátelského letce zastavit práce a zastřít vše.

Nepřátelské hlídky vlákat, zajmout, co možná nestřílet.

Při nepřátelském útoku je nejdůležitější palba, nikoli kryt.

Padne-li střelci do krytu nepřátelský ruční granát, přeskočí střelec rychle do sousedního krytu nebo uchopí rychle granát a vrhne jej zpět.

Při nájezdu útočné vozby nikdy neutíkat. Schovat se do děr. Útěk znamená smrt. Nebezpečnější než útočná vozba je nepřátelská pěchota, která ji doprovází. Na tu střílet (!).

Velitel družstva je v místě, odkud může řídit palbu celého družstva.

Není-li jinak nařízeno, zahájí družstvo palbu na rozkaz svého velitele.

4. Obrana v četě a v rotě.

a) V pásmu hlavního odporu (Hauptkampflinie) jsou i přední hnízda roztroušena v terénu a tvoří souvislou linii. Zpravidla bývají v nejpřednějších hnízdech jen lehké kulometry a za nimi v mezerách jsou střelci z pušek. Úkolem lehkých kulometů je bránit se na místě, úkolem střelců z pušek je vyplňovat vzhledu mezery mezi lehkými kulometry, vniknuvšího nepřítele zničit palbou nebo jej palbou zastavit, pak jej vypudit okamžitým protiútokem. Obsazuje-li rota široký úsek, jsou i střelci z pušek (úderný hlouček) v nejpřednějších hnízdech mezi kulometry.

Učlenění míst do hloubky má účel roztržít nepřátelské palby. Umožnit místní vyhnout se nepřátelské ničivé palbě (ústup do zadnějších krytů dovolen jen nadřízeným velitelem příslušné jednotky). Umožnit obranu i tehdy, když nepřítel již vnikl do hlavního postavení.

Průběh předního okraje HKL. závisí hlavně na pozorovatelných dělostřeleckých a těžkých pěchotních zbraních. HKL. musí být před těmito pozorovatelnými několik set metrů a má svou polohou nepřítele překvapit.

b) **Bojové přední strážě.** Na přední strážě jsou předsunuta družstva čet čelního sledu, zesílená těžkými kulometry. Vzdálenost takovýchto stráží je celkem malá. Takto předsunutá družstva bývají v rotách podřízena společnému veliteli, zvlášť jsou-li dále vpředu.

Jsou-li na bojových předních strážích celé roty, bývají na větší vzdálenost od pásma hlavního odporu.

Velitel příslušné roty nařídí, kdy, kudy a kam mají bojové přední strážě před přesilou ustoupit. Někdy vedou bojové přední strážě ústupový boj a mají tedy za sebou připravené ústupové postavení ještě před pásmem hlavního odporu.

c) **Záloha roty** je umístěna v zadním sledu a má úkol účastnit se palbou obranného boje. Musí však být stále připravena, aby mohla protiútokem vypudit nepřítele vniknuvšího do obranného postavení. Má proto menší šířku i hloubku než čtyři družstva čelního sledu.

d) **Šířka obranného úseku roty** je 400—1000 m.

e) **Palby.** Palby nesmějí zahájit četa nebo jednotlivá hnízda předčasně, aby se neprozradil průběh pásma hlavního odporu. Palba musí však být spuštěna, jakmile není nepřítel dostatečně postřelován dělostřelectvem a těžkými pěchotními zbraněmi a postupuje nerušeně proti obrannému postavení.

Palebné přehrady (Notfeuer) se účastní pěchotní zbraně a lehké dělostřelectvo. Spustí se v noci, v mlze a v nepřehledném terénu.

Za dne se střílí v přehledném terénu palba mířená a pozorovaná. Pušky střílejí čelně před sebe.

Lehké kulometry střílejí zpravidla bočně a šikmo před sousední hnízdo odporu. Některé lehké kulometry v hloubce obranného postavení jsou určeny k mlčení a zahájí palbu teprve, když je nepřítel před samým předním okrajem obranného postavení nebo jakmile vnikne do postavení. Jsou to t. zv. Schweige-Maschinengewehre.⁸⁾

Těžké kulometry bývají umístěny u záloh ve skrytých palebných stanovištích a střílejí nepřímou, jen výjimečně, není-li skrytého stanoviště, střílejí přímo.

5. Obrana v praporu.

Šířka obranného úseku praporu až 2 km.

Hloubka praporu v obraně 1000—1500 m.

Zpravidla 3 rotní úseky, aby se mohly všechny lehké kulometry účastnit palby před HKL.

Velitel praporu stanoví v terénu přesně průběh pásma hlavního odporu. To musí být všem zbraním známo.

Jsou-li všechny tři pěší roty vedle sebe, vyřadí si z nich velitel praporu zálohu 1—2 pěší čety. Tyto čety se zařadí v hloubce postavení k obraně, jejich velitelé obhlédnou možnosti protiútoků.

Zahájení palby některými zbraněmi již na největší vzdálenosti.

Těžké kulometry zůstávají zpravidla pod přímým rozkazem svého velitele roty, aby měl velitel praporu kdykoli možnost soustředit na určité místo mohutnou palbu. Jen v nepřehledném terénu bývají části kulometné roty přiděleny pěším rotám.

Rozvrh palby musí být tak zpracován, aby postupující nepřítel přicházel stále do hustší a hustší palby. Několik málo set metrů před obranným postavením musí být palba souvislá.

Palebná přehrada (Notfeuer) musí být tak připravena, aby ležela přímo před obranným postavením a mohla být spuštěna též na znamení. Aby bylo využitoasantnosti dráhy letu při střelbě těžkých kulometů, bude často třeba, aby i těžké kulometry střílely přímou střelbou.

Předním strážím se musí dát úkol, průběh jejich přední obranné čáry, jak dlouho trvá jejich úkol, mají-li vést ústupový boj, směry ústupu, smluvená znamení, úkol po ústupu do hlavního postavení.

Spojovací síť doplnit signalisací.

Pozorovatelný poblíž gros těžkých zbraní.

Příklady :

Jak z teorie, tak i z několika příkladů vysvitá, že není ani v obraně podstatného rozdílu od obrany naší. Jen je mnohdy zdůrazněno něco, co my považujeme za obvyklé, nebo co se u nás často v praxi dělá jinak, než káže teorie.

Příklad: Velitel pluku dává do obranného postavení všechny tři prapory vedle sebe, aby dosáhl souvislosti a hustoty paleb. Jeden z praporů je však napřed na předsunutém postavení s úkolem zdržovat postup nepřitele. Prapor je pro tuto úlohu zesílen plukovní cyklistickou rotou, jednou četou pěchotních děl, četou jezdeckou, jednou dělostřeleckou baterií, jednou četou zákopnickou, jednou rotou kanonů proti útočné vozbě. V svém pásmu hlavního odporu, tedy v hlavním postavení, kam má prapor z předsunutého postavení ustoupit, má po dobu boje na předsunutém postavení jen jednu pěší rotu.

⁸⁾ P-I-2, čl. 113 ukládá takovýto úkol jen těžkým kulometům. V kursech se jim říká přiléhavě „němé kulometry“.

Podle tohoto příkladu nemá velitel pluku žádné zálohy, ba dokonce nemá ani plně obsazené obranné postavení, když jeden z praporů prvního sledu bojuje ještě na předsunutém postavení, vzdálen od HKL. 3 km.

Velitel druhého praporu, který je od počátku v hlavním postavení, činí totéž co velitel pluku, t. j. dává 3 pěší roty vedle sebe do pásma hlavního odporu. Rota střední a západní vyřadí po jedné pěší četě, které jsou jako zálohy k dispozici veliteli praporu, zůstávají však v úseku příslušné roty v zadním sledu.

Tato sestava v obraně je zvlášť nápadná proto, že je německá obrana typována na obranu aktivní. Z tohoto učenění pluku a praporu v obraně to nevytváří.

Druhý příklad:⁹⁾ I zde dává velitel pluku všechny tři prapory vedle sebe do obranného postavení, nařizuje však, že má být v úseku I. a III. praporu po jedné zesílené pěší rotě, v úseku II. praporu jen menší síly na bojových předních strážích. Rota předních stráží I. praporu je po ústupu z předních stráží k dispozici veliteli pluku jako záloha na určitém místě zatím bez palebného úkolu.

Velitel III. praporu si v tomto případě ponechává rotu ustoupivší z bojových předních stráží jako praporečnou zálohu, shromažďuje ji v dolině za středem praporu a hodlá ji použít k zesílení a prohloubení obranného postavení.

6. Ústupový boj (Hinhaltender Widerstand), zásady.¹⁰⁾

V ústupovém postavení je pásmo odporu s nepatrným členěním do hloubky. Průběh tohoto pásma se řídí podle pozorovatelů, podle dalekého výstřelu a možnosti ústupu. Mnohdy splývá pásmo odporu s pásmem pozorovacím.

Vzdálenost jednotlivých ústupových postavení tak, aby nepřátelské dělostřelectvo musilo měnit palebná postavení pro útok na další ústupové postavení.

Mezi jednotlivými ústupovými postaveními je t. zv. Aufnahmestellung (záchytné, přehradné postavení) v prostoru zvaném Zwischenfeld (mezípolí). Jednotky ústupového postavení se odpoutávají pod ochranou paleb těžkých zbraní a ustupují pod ochranou předem umístěných jednotek v Aufnahmestellung.

Daleko před prvními ústupovými postaveními může být nepřítel někdy zdržován rychlými jednotkami, blíže před 1. ústupovým postavením bývají zpravidla bojové přední stráže zesílené těžkými zbraněmi pěchoty a jednotlivými děly. Úkolem bojových předních stráží je zdržovat postup nepřítele a klamat nepřítele o činnosti ostatních sil.

Bojové přední stráže bývají zpravidla dodány rotami z pásma odporu a jimi také řízeny (asi do vzdálenosti 1 km). Jsou-li však bojové přední stráže daleko před pásmem odporu (více než 1 km), je výhodné, aby je dodala jednotka, která po jejich ústupu zaujme Aufnahme (záchyt). Zpravidla nebude v rámci praporu celá rota na předních strážích, poněvadž část roty (jedna četa) musí předem připravovat Aufnahme.

Sestava v praporu bývá obyčejně: 2 roty v pásmu odporu, 1 rota na předních strážích a po ústupu v Aufnahme, nebo hned od počátku Aufnahme, nejsou-li vpředu bojové přední stráže tak silné.

Palebný boj vedou těžké pěchotní zbraně, lehké kulometry a dělostřelectvo. Proto bývají — na rozdíl od obrany — těžké kulometry někdy přímo ve sledu odporu, ovšem dobře skryty, ostatní těžké zbraně pěchoty a dělostřelectvo hned za pásmem odporu, aby mohly využít svého dostřelu. Někdy je třeba předsunout část těžkých zbraní i před ústupové postavení.

⁹⁾ Těmito dvěma příklady je potvrzeno, že se Němci snaží v obraně uplatnit co nejvíce paleb před pásmo hlavního odporu, že nedávají nikdy celé dlouhé rozkazy všem jednotkám pro všechny úkoly najednou, nýbrž postupně podle vývoje boje: „Po ústupu z předních stráží shromáždí se rota a je tam k mé dispozici.“ Další rozkaz pro použití následuje po shromáždění v X. podle vývoje boje. Místní protiútoky se zvlášť nenařizují, poněvadž je to reglementární povinnost všech velitelů.

¹⁰⁾ Ze zásad shodných s našimi jsou uvedeny jen nejdůležitější.

V přehledném terénu se pěšáci nezasazují do sledu odporu a dostávají zpravidla za úkol chránit bok, palebná stanoviště těžkých zbraní, pozorovatelný a provádět průzkum.

Jednotlivá hnízda odporu jsou vždy tak umístěna, aby bylo odpoutání usnadněno bočnou nebo šikmou palbou sousedovou a pod ochranou paleb těžkých zbraní. Proto nikoli na svahu odvráceném k nepříteli, nýbrž na hřebetě.

Zbraně proti útočné vozbě bývají obvykle po četách v pohotovostním postavení na nejpřednějších místech a nikoli rozděleny jednotlivě, aby se netříštil jejich palebný účinek.

Šířka úseku praporu v ústupovém boji je za výhodných podmínek až 4 km.

Pro ústup z ústupového postavení za dne je třeba, aby se napřed dělostřelecko a potom těžké pěchotní zbraně členily do hloubky.

Bojové přední stráže zdržují někdy i za ústupu nepřítele bojem. K tomu si připraví již předem druhou čáru odporu.

Palby se na ústupových postaveních zahajují vždy na velké vzdálosti dělostřelečtvem, těžkými zbraněmi pěchotními a konečně lehkými kulometry.

Jednotky z ústupového postavení ustoupí pod ochranou jednotek v Aufnahmestellung, musí však být vždy schopny nového odporu ještě před dosažením dalšího ústupového postavení, vyžaduje-li to situace. (Příště dále.)

Št. kapitán jezd. J. E. Šraml:

Motorisované protitankové kanony.

I.

Motorisované jednotky kanonů proti ÚV. mají především vytvořit rychlou a pohyblivou zálohu pro vyšší jednotky, která může být vržena do prostoru, ohroženého nepřátelskými tanky a v němž má být zesílena protitanková obrana, již disponují pěší nebo jezdecké jednotky samy k vlastní ochraně.

Motorisovaných kanonů proti ÚV. má být také použito k ochraně pochodujících pěších a jezdeckých jednotek proti přepadu nepřátelskými obrněnými vozidly a mají těmto jednotkám poskytovat stálou čelní, bočnou i týlovou ochranu, hlavně na neustálené frontě, na křídlech a za nejasné bojové situace.

Motorisovaným jednotkám proti ÚV. budou tudíž svěřovány úkoly, aby vytvořily rychle přehrady v oněch prostorech, odkud by mohl nepřítel nečekaně vyrazit svými ÚV., a musí si při tom zachovat stálou a rychlou pohyblivost, úměrnou rychlosti pochodujících jednotek, jejich hloubce a šířce. Nebudou zasazovány samy, nýbrž budou doplněny i jednotkami jiných prostředků proti ÚV., hlavně podkopníky (minéry) a zákopníky.

II.

Ze studia moderních armád víme, že téměř 50% řešitelů této otázky zastává hledisko, že nejlepší protitankovou obranou jsou opět tanky samy; hledisko tudíž stejné jako hledisko zastávané u letectva nebo námořnictva a p., kde se proti letecké nebo námořní jednotce staví zbraň stejného druhu, ba i výkonnější.

Dalších 50% řešitelů těchto problémů se již v názorech různí a valná část zastává názor, že kanony proti ÚV., dobře technicky vyřešené, které budou mít ne-li rychlejší, alespoň stejný jízdně technický výkon a pohyblivost v terénu, budou mít technicko-střeleckou převahu nad tanky, která bude tkvít v obsluze děla a výsledku střelby.

Toto hledisko je budováno na praktické znalosti o značně omezených a znesnadňovaných výkonech zbraní útočných vozidel při střelbě, resp. střeleckých výsledků zbraní ÚV. ve srovnání se stejnou zbraní střelící se země nebo z vozidla, když obsluha má pro střelbu výhodnější pozorovací a střelecko-technické podmínky pro obsluhu zbraně.

III.

Dopravní materiál motorisovaných kanonů proti ÚV.

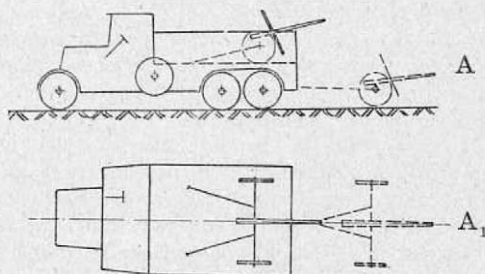
Volba motorického dopravního prostředku pro kanony proti ÚV. je závislá na několika faktorech, které souvisí jednak s organizací motorisované jednotky proti ÚV., jednak s jejím taktickým použitím. V této úvaze pomíneme názor, že pro boj protitankový jsou opět nejvhodnější tanky. Činíme tak s hlediska úspory tankového materiálu, jeho výroby a také, a to hlavně, s hlediska vlastního úkolu tanků, které jsou především zbraní útočnou a nikoliv obrannou.

Dosavadní způsoby motorisace kanonů proti ÚV. v cizích armádách lze rozdělit do 4—5 druhů:

1. Doprava na nákladních autech do 2 t únosnosti. Kanon a materiál s obsluhou naložený, na krátké vzdálenosti kanon lze vzít do vleku.
2. Doprava na nákladním autu terénním s možností střelby i z auta; dopravuje se celá obsluha a materiál naložený; na krátké vzdálenosti kanon ve vleku autem.
3. Doprava na speciálním autu terénním, částečně obrněném; naložení a vlek kanonu počle způsobu 1. a 2.
4. Kanon je dopravován vlakem za lehkými terénními auty nebo lehkými pásovými obrněnými vozidly.
5. Kanon je vezen na speciálním obrněném vozidle; lze z vozidla střílet a vzít kanon do vleku.

Výhody a nevýhody uvedených způsobů motorisace kanonů proti ÚV. podrobněji nenaznačují. Uvedu však přesněji způsob dopravy 1.—4., aby si mohl čtenář také sám učinit závěr z přednosti a nedostatků této dopravy.

K 1. Kanon proti ÚV. je vezen na nákladním autu čtyřkolovém anebo vícekolovém s celou svou obsluhou, s příslušenstvím, kanonu a s municí (80—150 ran). Kanon se vykládá z auta s pomocí můstku a je tažen do palebného postavení mužstvem. Může být

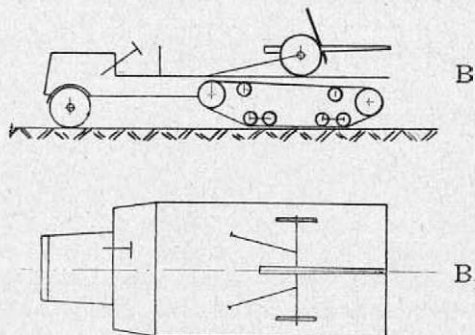

také na kratší vzdálenosti vlečen za autem rychlostí, kterou kanonový materiál snese. Je-li kanon na pneumatikách, anebo je-li jeho spodní lafeta i odperována, možno dosáhnout rychlosti i nad 50 km/hod.; jinak toliko 12—15 km/hod. Kanon není opatřen hlomoznou; střelivo a potřeby pro kanon dopravuje do palebného postavení mužstvo. Výhoda této motorisace záleží v jednoduché organizaci kanonové jednotky; kanon i obsluha je vezena na jediném vozidle. Nevýhoda je ve velikosti vozidla jako cíli a pak v jeho případných jízdně-technických nedostacích, hlavně tehdy, jde-li o normální auto čtyřkolové, jehož pohyb na polních cestách, hlavně v terénu, je omezen nebo vůbec znemožněn. Také pohotovost k vykládání a nakládání kanonu a jeho materiálu je ztěžována. (Obr. A—A₁.) Nejčastěji užívaný způsob.

K 2. Kanon je vezen na více než čtyřkolovém autu nebo na autu kombinovaném (kolovém i pásovém), opatřeném normální nebo speciální karoserií, na níž jest kanon

upevněn v palebné hotovosti pro střelbu, přímo z vozidla. Zároveň je auto opatřeno i zařízením k vlečení kanonu podle alternativy 1.

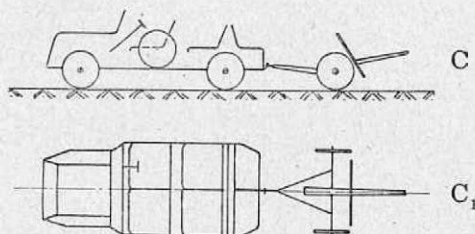
V tomto případě je organizace kanonové jednotky obdobná 1. způsobu a má téměř stejné přednosti i nedostatky. Výhodou je však značná možnost okamžité střelby z vozidla ať již v celém okruhu 360° nebo menším. (Tímto způsobem řeší motorisaci kanonů proti ÚV. Anglie a Rusko. (Obr. B—B₁.)

K 3. Kanon je vlečen za malým nízkým terénním autem šestikolovým nebo čtyřkolovým s náhonem nejméně 4 polonáprav. Na autu je vezena přímá obsluha 3—4 muži kromě řidiče a potřeby pro kanon a část střeliva. Nepřímá obsluha je vezena na druhém vozidle, má kulomet k ochraně kanonu, munici pro kanon na autu nebo na dvoukolevém přívěsu. Kanon i přívěs (muniční vozík) se řeší na velké dopravní rychlosti. Zkušenosti v cizích armádách s touto motorisací kanonů proti ÚV. jsou již velké a pohyblivost takto organizované jednotky je nesporně větší než u kanonů motorisovaných na nákladních autech. Tažné terénní auto jest opatřeno lehkou otevřenou pohotovostní karoserí, strojní orgány jsou mnohdy i částečně pancéřovány.

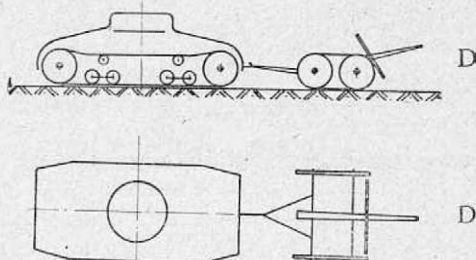
Výhoda takto řešené motorisace záleží v daleko větší pohyblivosti v terénu a rychlosti, vozidlo poskytuje svými rozměry poloviční cíl. Rozdělení kanonové jednotky na dva sledy (dvě auta) zajišťuje kanonu a obsluze pohyblivost i když jedno z aut je náhle nepojízdné.

Nevýhodou této motorisace je speciálnost aut, i když stejného druhu aut možno používat k jiným účelům, jako hlídkového auta dělostřeleckého, jezdeckého, spojovacího, velitelského atd.

Tímto způsobem řeší dopravu kanonů proti ÚV. hlavně Německo. (Obrázek C—C₁.) Občobně, ale při použití pásových obrněných tažných vozidel (tančičků) řeší tento problém Itálie a Belgie. Je pochopitelné, že tato vozidla nemají na dobrých cestách té rychlosti, jako auta, a také nelze všechen materiál a obsluhu kanonu proti ÚV. vézti toliko na dvou tančících.

K 4. Kanon je umístěn v dopravním stavu na podvozku pásového vozidla (nejčastěji podvozku tanku lehkého typu) a uložen na něm tak, aby mohl střílet v okruhu 90–360°, při čemž jest obsluha chráněna jednak štítem, jednak pancéřovými bočníci. Kanon lze také vzít do vleku, aniž je třeba na něm něco měnit. Na vozidle jest

umístěna jen nejnútnější obsluha a střílivo. V principu představuje toto řešení lehký tank, jehož kanon nemá speciální lafetaci, t. j. není do tanků pevně zamontován.

Výhoda tohoto řešení záleží hlavně v ochraně obsluhy a kanonu v boji s útočnými vozy. Nevýhoda je speciálnost vozidla a menší rychlost na silnici než u aut a pak náklady na pořízení podobných podvozků. (Návrh gen. Einmansbergra v knize „Der Kampfwagenkrieg“.)

Závěr: Přihlížíme-li k úkolům jednotky kanonů proti ÚV. a jejich materiálnímu vybavení s hlediska taktického a organizačního, soudím, že způsob dopravy kanonů proti ÚV. podle alternativy 2. a 3. je v dnešní době nevhodnější.